

DE NACHTMERRE- VERSLINDER

SAKURA MORI

De nachtmerrieverslinder

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Sakura Mori

Oorspronkelijke titel: *Il Divoratore Di Incubi*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Illustratie kافت: Bibi van Leeuwen

Vertaling uit het Italiaans: Angela de Luca

Tekstredactie: Jen Minkman en Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave oktober 2024

ISBN 9789493265899

NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ik weet net voldoende van Japan
om mezelf ervan te overtuigen dat ik niets weet.*

Lafcadio Hearn

1 – Een grote vis in een kimono

Het is een vreemde nacht, zo eentje waar je de rillingen van krijgt. Ik heb bevroren benen en mijn voeten zitten vast in een modderpoel die naar verrot vlees ruikt. Ik heb geen idee waar ik ben, maar door een geluid dat uit de struiken komt, voelt het alsof mijn keel wordt dichtgeknepen.

Een schaduw beweegt mijn kant op, terwijl de rest van de wereld dood lijkt. Er is geen zee en zelfs geen meer of een vervloekte rivier, maar toch zou ik zweren dat er daar een grote vis op zijn vinnen loopt. Hij komt dichterbij. Hij lijkt wel een bliksemschicht, zo snel is hij. Hij draagt een zwarte kimono. Zijn enorme hoofd komt uit de halslijn zonder kraag. Zijn ronde vorm en lichte kleur lijken op de maan, die achter hem tevoorschijn komt. Nu gaat de vis rakelings langs het puntje van mijn neus.

We kijken elkaar aan.

Hij vanaf boven.

Ik vanaf onderen.

Zijn ogen zijn geel.

‘Ik heet Kōgi de priester. In het verleden heb ik vissen geschilderd die zo mooi waren dat ze wel echt leken,’ zegt hij. Zijn stem klinkt net als in een horrorfilm, tijdens zo’n moment waarbij een monster zijn bek opendoet en er plakkerig slijm uitkomt. Zijn adem stinkt naar algen en pis. De geur is niet te harden en ik moet er bijna van overgeven. Ik loop naar achteren en wil wegrekken, maar dat lukt niet en ik verzwik mijn enkel. Met een klap draait het gras als een waanzinnige draaikolk om me heen. Ik zit van top tot teen vast in een groene cocon.

Ik moet klappertanden, maar dat komt niet door de kou. Twee, drie keer huppen op zijn vinnen en de zalm van formaatje XL hangt boven me. Plotseling wordt zijn mond langer en wordt het de bek van een wolf. Het beest opent zijn bek en ontbloot twee rijen scherpe tanden. Hij hoeft maar één keer te bijten en ik heb geen hoofd meer.

Het zweet breekt me uit. Ik ben gewoon een lekker hapje voor hem. Ik weet het. Ik doe mijn ogen dicht en tril. En toch gebeurt er minutenlang helemaal niets, dus blijf ik doodstil zitten. Ik doe mijn ogen open. Misschien ben ik al dood?

Op dat moment draait de vis zich om, maar hij verslindt me niet. Hij knarst zo hard met zijn tanden dat ze breken, zo boos is hij. Maar hij is

niet boos op mij: hij kijkt een andere kant op. Ik kijk ook die kant op en zie een tweede monster.

Nog een? Ik wil het wel uitschreeuwen, maar mijn stem zit ergens vast in mijn maag. Dat ding is een soort olifant, maar geen echte. Dat wil zeggen: hij heeft een slurf, maar zijn lichaam doet denken aan een ander dier. Hij is harig en olifanten hebben geen vacht. Aan beide kanten van zijn mond heeft hij twee slagstanden die op de hoorns van een neushoorn lijken en hij heeft dezelfde poten als een luipaard.

Ik weet niet zo goed of ik bang voor hem ben of van hem walg. Dan verslindt het tweede monster ineens de vis met de kimono en zo verdwijnt hij voor eens en voor altijd van de aardbodem. Als hij klaar is met eten, kijkt hij mij aan.

Oké, nu ben ik aan de beurt. Ik vrees voor een hartaanval met dodelijke afloop en doe mijn mond open. Eindelijk gil ik alle angst weg die ik uit mijn maag kan opdiepen. En...

Ik word wakker.

Shit, alweer een nachtmerrie!

2 – Een nieuwe dag

Zoals elke ochtend word ik geërgerd wakker door het geluid van de wekker. Ik spring uit bed en probeer met mijn wijsvinger de irritatie in mijn oor weg te masseren. Ik heb de neiging om mijn wekker uit het raam te gooien. Dat vreselijke, roze, vierkante ding met een prinsessenkroon erop vond ik als meisje wel leuk, maar ik vind het nu meer iets voor baby's. Nu is alles anders en de wereld van toen bestaat niet meer.

Ik heb al zo vaak tegen Mina gezegd dat ze mijn speelgoed, poppen enzovoorts mag weggooien. Zij blijft roepen dat het haar herinnert aan de tijd dat ik bij haar op schoot zat en zij mij bedolf onder kusjes. Meestal zeg ik dan dat het geen zin heeft om die troep te bewaren. We kunnen er nu toch niets meer mee en we kunnen de tijd niet terugdraaien.

Ik voel dat mijn pyjama klam is. Ik heb liggen zweten vannacht. Ik doe hem uit, want hij stinkt naar uien. De douche sla ik over. In dit vreselijke huis komt het water er zo koud als ijsklontjes uit. Ik prop mijn blouse in

mijn rok en voel me meteen alsof ik in een dwangbuis zit. Ik heb een hekel aan uniformen, laat staan schooluniformen!

De bandjes van mijn schoenen maak ik niet vast en ze hangen erbij als zielige spaghettisliertjes. Mijn haar zit slordig. Ik zie ook dat ik te veel haren op mijn benen heb. De hoogste tijd voor een flinke harsbeurt, anders lijkt ik straks wel een aap.

Ik doe mijn rugzak om. Die is lekker licht. Ik heb maar weinig schriften: we hebben een hoop gedaan, maar mijn ouders zijn vergeten om schoolschriften te bestellen en ik zal ze er zeker niet aan herinneren.

Als ik er alleen al aan denk dat ik een stap binnen die nieuwe school moet zetten, krijg ik er de kriebels van. Het voelt als een straf om weer helemaal opnieuw te moeten beginnen. Dit is de vijfde school binnen vijf jaar in drie verschillende landen. Het enige wat ik nog mis, is een ruimteschip zodat ik naar een andere planeet kan vliegen en daar een échte alien kan zijn... Zo anders dan de anderen voel ik me. Het hele universum is niet groot genoeg om een plek te vinden waar ik me thuis voel. Een huis moet in je hart zitten en ik ben te warrig om een huis te hebben. Ik vind school niet leuk, want ik begrijp niet wat de docent zegt...

De eerste dag ging ik helemaal achterin zitten en hoopte daar onzichtbaar te zijn... maar helaas. Iedereen kijkt naar je alsof je een alien met puntige oren bent, alleen omdat je ergens anders vandaan komt.

Het is net als wanneer ik een kaartenhuis maak. Ik zet de kaarten een voor een neer, heel rustig. De eerste verdieping... De tweede verdieping... En dan, bij de derde wordt het spannend. Als ik de laatste kaart op de top

wil leggen, denk ik altijd: het is me gelukt! Maar dan stort alles in elkaar en moet ik weer opnieuw beginnen.

Zo is mijn leven ook. Nu ben ik in Tokyo en ik snap niets van het Japans. Ik voel me als die laatste kaart van de derde verdieping, als je begrijpt wat ik bedoel.

In de klas heeft een van de leraressen die leerlingen zoals ik helpen – voor iedereen ben ik dat ene meisje dat uit Europa komt – mij op de eerste rij gezet. Dus iedereen ziet me nu en ik ben een makkelijk doelwit voor hun stomme grapjes.

Ik loop als een zombie door de gang. Het hout onder mijn voeten kraakt. Heel voorzichtig loop ik naar beneden, trede voor trede. In de gang hangen foto's van de Fujiyama-vulkaan, maar er is ook een heel groot schilderij waar ik altijd de kriebels van krijg als ik er langskom. Het is alsof het me elke ochtend roept. Er staat een enorm skelet op afgebeeld dat een samoerai aanvalt.

Ik ga sneller lopen zodat ik gauw voorbij het schilderij ben en probeer richting de keuken te rennen, maar dan moet ik wel eerst door de huiskamer. Ik vind het niet fijn om via de huiskamer te lopen. Híj is er namelijk altijd, terwijl hij zittend alles en iedereen in de gaten houdt. Zodra hij mij hoort aankomen, maakt hij een van zijn gebruikelijke, vage opmerkingen: 'Ze maken de demonen bang. Blijf uit de buurt van *Yokai*, dom kind!'